

Kardinal Müller: ”Vi ser en omvändelse till världen i stället för till Gud”

I en exklusiv CWR intervju diskuterar tidigare prefekten för Troskongregationen spänningarna kring mottagandet av den heliga kommunionen för protestanter, fortsatt konfliktfyllt läge i frågorna om Kyrkans lära om vigningarna, om homosexualiteten och ideologierna.

Kardinal Gerhard Müller ses här på ett foto i Vatikanen 2016 (CNS foto/Paul Haring).

Kardinalen Gerhard Müller är före detta prefekten för Troskongregationen och en gång biskop av Regensburg, Tyskland. Han är välkänd professor i teologi och ordförande både för Påvliga bibelkommissionen och Internationella teologikommissionen. Han har också skrivit ett flertal böcker av vilka *The Hope of the Family*, *Priesthood and Diaconate*, och *The Cardinal Müller Report: An*

Exclusive Interview on the State of the Church, är översättningar från tyskan.

Kardinal Müller har nyligen svarat på frågor från *Catholic World Report* om situationen i Tyskland, de spända förhållandena kring frågan om mottagande av den heliga kommunionen för vissa protestanter, fortsatta konflikter över Kyrkans lära om varför kvinnan inte prästvigs och om homosexualiteten.

CWR: Sedan 2014 har vi sett en stadig ström konflikter och spänningar som berör många av biskoparna i Tyskland. Vad kan vara något av bakgrunden till detta fenomen?

Kardinal Gerhard Müller: En grupp tyska biskopar med sin ordförande (d.v.s den tyska biskopskonferensen) i ledningen ser sig själva som trendsättare i den Katolska kyrkan på väg in i moderniteten. De betraktar sekulariseringen och avkristningen i Europa som en oåterkallelig utveckling. Av det skälet är den Nya Evangeliseringen –Johannes Paulus II:s och Benedikt XVI:s program – en strid mot historiens objektiva förlopp som liknar Don Quixotes kamp mot väderkvarnarna. De söker en nisch för Kyrkan där de själva kan överleva i lugn och ro. Därför måste alla de trons doktriner som står i motsatsförhållande till en ”mainstream”, enligt tidens sociala konsensus, reformeras.

En konsekvens av detta är att personer som inte har katolsk tro och också personer som inte befinner sig i den helgande nådens tillstånd begär att få ta emot den heliga kommunionen. Det som också finns med i agendan är en välsignelseakt för homosexuella par, interkommunion med protestanter, relativisering av det sakramentala äktenskapets oupplöslighet, införandet av *virī probati* och med det, avskaffandet av det prästerliga celibatet, godtagande av sexuella relationer före och utanför äktenskapet. Det här är deras målsättning och för att uppnå den är de villiga att till och med acceptera splittring i den tyska biskopskonferensen. De trogna som tar katolsk doktrin på allvar stämplas som konservativa, motas ut ur

Kyrkan och utsätts för smutskastningskampanj av liberala och antikatomiska media.

För många biskopar är uppenbarelsens sanning och den katolska trosbekännelsen bara ytterligare en variabel i mellankyrklig maktpolitik. Några av dem citerar individuella överenskommelser med påven Franciskus och menar att hans påståenden i intervjuer med journalister och välkända personer, som är allt annat än katolska, erbjuder rättfärdigande till och med av "urvattnade" definierade, ofelbara trossanningar (= dogma). När allt har sagts har vi att göra med en uppenbar protestantiseringsprocess.

Ekumeniken har däremot som mål alla kristnas fulla enhet, som redan sakramentalt är förverkligad i den Katolska kyrkan. Episkopatets och prästerskapets världslighet under 1500-talet blev orsaken till kristendomens splittring, vilket helt strider mot Kristi vilja, han som grundade den enda, heliga, katolska och apostoliska Kyrkan. Den tidens sjukdom antas nu vara den medicin som ska övervinna splittringen. Okunskapen om katolsk tro på den tiden var katastrofal, särskilt bland biskopar och påvar som ägnade sig mer åt politiken och makten än åt att vara vittnen för Kristi sanning.

I dag är acceptansen i media för många viktigare än sanningen, som vi också måste lida för. Petrus och Paulus led martyrdöden för Kristus i Rom som var maktcentrum på deras tid. De hyllades inte som hjältar av denna världens makthavare utan blev i stället hånade likt Kristus på korset. Vi får aldrig glömma det petrinska ämbetets och biskopsämbetets martyrologiska dimension.

CWR: Varför vill några tyska biskopar särskilt tillåta att den heliga kommunionen ska kunna ges olika protestanter regelbundet, eller på helt öppen grund?

Kardinal Müller: Ingen biskop har auktoritet att administrera den heliga kommunionen till kristna som inte är i full gemenskap med den Katolska kyrkan. Bara i situationer som innebär fara för livet får en protestant begära sakramental avlösning och heliga kommunionen

som *viaticum*, om personen delar hela den katolska tron och därigenom inträder i full gemenskap med den Katolska kyrkan, även om han eller hon inte än offentligt deklarerat sin konversion.

Tyvärr vet inte ens biskopar vad den katolska tron på sakramental och kyrklig kommunion innebär och de rättfärdigar sin otrohet mot den katolska tron med en påstådd pastoral omtanke eller med teologiska förklaringar som emellertid motsäger den katolska trons principer. All doktrin och praxis måste grundas på den Heliga Skrift och den apostoliska traditionen och får inte motsäga tidigare dogmatiska uttalanden av Kyrkans Magisterium. Det är det som är fallet med tillåtelsen för icke-katolska kristna att ta emot kommunionen under den heliga mässan – med undantag för den nödsituation som beskrivits här ovan.

CWR: Hur skulle kardinalen i första hand uppfatta den katolska trons hälsotillstånd i Tyskland och i andra hand generellt i Europa? Tror ni att Europa kan eller kommer att återvinna en förståelse av sin tidigare kristna identitet?

Kardinal Müller: Det finns många som lever ut sin tro, älskar Kristus och hans Kyrka och sätter allt sitt hopp till Gud i livet och i döden. Men bland dem finns det också en hel del som känner sig övergivna och förrådda av sina herdar. Att vara populära i allmänhetens ögon är nu kriteriet för vad man menar med en god biskop eller präst. Vad vi upplever nu är en konversion till världen istället för till Gud, tvärtemot vad aposteln Paulus säger: "Är det människor jag nu vill vinna för mig – eller Gud? Söker jag vara människor till lags? Om jag nu ville vara människor till lags, skulle jag inte vara Kristi tjänare" (*Gal 1:10*).

Vi behöver präster och biskopar som är fyllda av iver för Guds hus, som viger sig helt åt människors frälsning på pilgrimsfärden till vårt eviga hem. Det finns ingen framtid för "Kristendom Lite". Vi behöver kristna med en missionerande ande.

CWR: Troskongregationen har nyligen upprepat Kyrkans återkommande undervisning om att kvinnor inte kan prästvigas. Varför tror ni att läran av så många i Kyrkan, trots att den upprepats flera gånger, fortfarande ifrågasätts?

Kardinal Müller: Tyvärr står inte Troskongregationen för närvarande så högt i kurs och dess betydelse för det petrinska ämbetet erkänns inte. Statssekretariatet och den Heliga Stolens diplomatiska tjänst är mycket viktiga för Kyrkans relation till de olika staterna, men Troskongregationen är mycket viktigare för relationen mellan Kyrkan och dess huvud från vilket all nåd utgår.

Tron är nödvändig för frälsningen; den påvliga diplomatin kan åstadkomma mycket gott i världen. Men trosbekännelsen och läran får inte underordnas det världsliga maktspelets krav och villkor. Övernaturlig tro är inte beroende av jordisk makt. I tron är det tydligt och klart att vigningens sakrament i de tre graderna biskop, präst och diakon bara kan tas emot giltigt av en döpt man, därför att bara han kan symbolisera och sakramentalt representera Kristus som Kyrkans brudgum. Om det prästerliga ämbetet ses som en maktposition, skulle denna lära om reserverandet av vigningens sakrament för det manliga könet vara en form av diskriminering av kvinnorna.

Men detta makt - och sociala prestigeperspektiv är oriktigt. Bara om vi uppfattar alla trossanningarna och sakramenten med teologiska ögon, i stället för i termer av makt, blir trosläran om de naturliga förutsättningarna för vigningens sakrament och för äktenskapet uppenbara för oss också. Bara en man kan symbolisera Kristus som Kyrkans brudgum. Bara en man och en kvinna kan symboliskt representera Kristi relation till Kyrkan.

CWR: Kardinalen har nyligen introducerat den italienska utgåvan av Daniel Mattsons bok *Why I Don't Call Myself Gay*. Vad i boken och dess synsätt har gjort intryck på er? Hur skiljer den sig från några av de "pro-gay" synsätt och ställningstaganden som en del katoliker anammat och framfört.

Kardinal Müller: Daniel Mattsons bok skrevs ur ett personligt perspektiv. I grunden finns en djup intellektuell reflektion om sexualiteten och äktenskapet som skiljer boken från alla former av ideologi. Därför hjälper den här boken människor med dragning till människor av samma kön att upptäcka sin värdighet och följa en välsignad väg i sin personlighetsutveckling. De behöver inte känna sig utnyttjade som bricker i ett ideologiskt krav på makt. En mänsklig varelse är en inre enhet av andliga och materiella principer som organiserar livet. Det är följaktligen en person och ett fritt handlande subjekt som till sin natur är andlig, kroppslig och social.

Mannen är skapad för kvinnan och kvinnan för mannen. Målet för den äktenskapliga kommunionen är inte den enes makt över den andre utan snarare en enhet i självutgivande kärlek i vilken båda växer och tillsammans når målet i Gud. Den sexuella ideologin som reducerar en mänsklig varelse till sexuellt njutande är i själva verket fientlig mot sexualiteten därför att den nekar till att målet för sex och *eros* är *agape*. En mänsklig varelse får inte låta sig degraderas till status som ett högre utvecklat djur. Människan är kallad till kärleken. Bara om jag älskar den andre för hans eller hennes egen skull blir jag mig själv. Det är först då jag befrias ur min ursprungliga egoisms fångenskap. Man kan inte förverkliga sig själv på någon annans bekostnad.

Logiken i evangeliet är revolutionerande i en värld präglad av konsumtion och självbeskådande. Ty det är bara vetekornet som faller i jorden och dör som inte förblir ensamt utan ger mycken frukt. ”Den som älskar sitt liv förlorar det, men den som här i världen hatar sitt liv, han skall rädda det till ett evigt liv” (*Joh 12:25*).

Källa: *Catholic World Report*; översättning i juli 2018, Göran Fäldt.

<https://www.catholicworldreport.com/2018/06/26/cdl-muller-we-are-experiencing-conversion-to-the-world-instead-of-to-god/>